

Hoofdzaak

Van A.K. Turner verscheen eveneens  
bij Ambo|Anthos uitgevers

*Lichaamstaal*  
*Levenslang*

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van  
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via  
[www.amboanthos.nl/nieuwsbrief](http://www.amboanthos.nl/nieuwsbrief).

A.K. Turner

# Hoofdzaak

Vertaald door Harmien Robbroch

Ambo|Anthos  
Amsterdam

ISBN 978 90 263 7099 1

© 2023 A.K. Turner

© 2025 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam en Harmien Robbroch

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan

Oorspronkelijke titel *Case Sensitive*

Oorspronkelijke uitgever Zaffre

Omslagontwerp Studio Vonk & De Boer

Omslagillustratie © Shutterstock

Foto auteur © Alistair Hilton

Ambo|Anthos *uitgevers* vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

*Voor Margaret, mijn lieve moeder*



# 1

Cassie werd wakker van het kabbelende water tegen de houten romp. Het was een rustgevend geluid dat de afgelopen maanden in combinatie met het zachte geschommel zowel een slaapliedje als wekker was geweest. Maar vandaag werd het gemoedelijke geklots tegen de zijkant van het kanaalschip zo nu en dan onderbroken door een bons – het was bijna alsof iemand naast haar hoofd aarzelend tegen de romp klopte.

Terwijl ze langzaam wakker werd, begonnen haar hersenen te bedenken wat het geluid zou kunnen zijn. Het leek niet op het gebonk van de gebruikelijke rommel die 's nachts in het kanaal terechtkwam – zakken afval, weggegooide gympen, er had zelfs een keer een kunststof koelbox tegen haar boeg aan gebeukt. Het was amper licht, het kon dus nog geen zes uur zijn – wat betekende dat ze nog zeker drie uur had voordat ze aan haar dag in het mortuarium moest beginnen – en dus draaide ze zich om, probeerde weer in slaap te vallen en het geluid van buiten uit te bannen. Maar toen ze na tien minuten nog steeds lag te wachten op de volgende *bonk... bonk-bonk...* ging ze vloekend rechtop in haar kooi zitten en trok ze een hoody over haar pyjama aan. In haar flat had ze altijd naakt

geslapen, maar ze woonde sinds vijf maanden op deze boot, de zomer was bijna voorbij en de vochtige nachten drongen zelfs tot haar dikke dekbed door. Daarom had ze de warmste flanel-len pyjama met bedsokken gekocht die ze bij M&S kon vinden.

Toen ze de kleine stuurhut op het achterschip binnenliep (ze had geleerd het niet 'de achterkant' te noemen), voelde ze de kilte van de septemberochtend als een koude hand op haar lichaam. Ze was altijd dol geweest op het kanaal in de herfst, maar nu ze rillend door de deken van mist staarde die boven het zwartgroene water hing, verlangde ze naar de zomer, zelfs inclusief alle toeristen en dagjesmensen in Camden Town die haar boot als een soort bezoekersattractie zagen.

Ze haalde de pikhaak van het dek en liep naar het voordek van het tien meter lange kanaalschip dat tegen de stroom in aangemeerd lag. Daar liet ze zich aan de waterzijde op haar knieën zakken, hield zich met één hand stevig aan de reling vast en tuurde door de mist naar het wateroppervlak. Tussen twee mistflarden door duwde het golvende water iets ronds en donkers tegen de boeg. Een fractie van een seconde later was het weg, maar ze hoefde niet nog een keer te kijken om te weten wat tegen het kanaalschip had gebonkt.

Het was geen oude gymschoen geweest, maar het drijfnetten hoofd van een man die voorover in het water dreef.

Cassie was weliswaar nog maar zesentwintig, maar ze was de afgelopen zes jaar in het mortuarium van Camden een ervaren obductieassistente geworden en had duizenden lijken van dichtbij gezien. Ze had in hun lichamen gesneden, hun ribben opgeknapt en hun organen verwijderd voor nader onderzoek. Ze had monsters van hun lichaamssappen genomen en herkende de uitgesproken lucht van een rottend lichaam op

meters afstand. Maar een dode man zien drijven, zijn hoofd vlak bij dat van haar – *bijna wang tegen wang* – gaf haar de kriebels. Een lijk, hier, in de echte wereld, leek zo... uit zijn verband gerukt.

Terwijl ze zich bukte om de pikhaak die ze had laten vallen op te rapen, voelde ze hoe haar hart tekeering en zuurstofrijk bloed naar de grote spieren pompte, hen voorbereidde op een vecht- of vluchtreactie. Ze haalde eerst een paar keer diep adem om tot rust te komen en duwde de pikhaak toen tegen de kraag van de donsjas van de man. Ze nam de tijd omdat ze als geen ander wist hoe een achteloos veroorzaakte postmortale wond het werk van de patholoog een stuk moeilijker kon maken als het ging om het vaststellen van de doodsoorzaak.

Met haar ene hand op de reling begon ze het lichaam naar de achtersteven te trekken. Het kanaal lag er als een spiegelte bij, er stond nauwelijks stroming en het lichaam gleed gemakkelijk door het water, alsof het graag wilde meehelpen. Ze manoeuvreerde hem rond de achtersteven naar de ruimte tussen de boot en de kademuur. Zelfs als hij zou zinken was het hier niet dieper dan een meter, en het stootblok aan stuurboord zou voorkomen dat hij tegen de zwarte stenen van de kademuur zou worden geplet.

Toen ze de pikhaak van de jas losmaakte, begon het lichaam van de man te draaien. Loom rolde hij door het water alsof hij in bed lag en het zich gemakkelijk maakte. Zijn gezicht brak door het wateroppervlak heen. Hij was eind twintig, gokte ze, breedgeschouderd en aantrekkelijk ondanks de puistjes op zijn jukbeenderen. Zijn ogen – opvallend goudgroen – leken met een vragende blik op te kijken.

Cassie ging op haar hurken zitten en leunde over de rand van de boot. 'Hoe ben jij nou in het kanaal terechtgekomen?'

vroeg ze vriendelijk. Ze hield haar adem in, in de hoop informatie op te pikken die in het verleden weleens tot haar was gekomen in het bijzijn van de dode lichamen waar ze tijdens haar werk voor zorgde – aanwijzingen over wat hun laatste gedachten waren geweest, wat hun was overkomen. Maar diep van binnen wist ze dat ze het alleen voor de vorm deed.

Groenoog bleef akelig stil: een extra bevestiging dat de bijzondere band die ze jarenlang met de overledenen had gehad – de heilige roeping die haar leven betekenis had gegeven – was verdwenen.

## 2

Nadat Cassie haar vroege bezoeker bij de politie van Camden had gemeld, arriveerde als eerste een jonge vrouwelijke agent, even later gevolgd door twee duikers in droogpakken, bepakt met bergingsmateriaal. Ze doken onder de politietape over het trekpad door, liepen naar de boot en keken naar het lichaam.

De oudste van de twee, een man van rond de vijftig met een baard, nam Cassie in zich op met een blik die ze helaas wel vaker kreeg van oudere mannen. Zo'n blik die iets zei als: *Als je dat rare punkkapsel en die piercings in je gezicht niet had, zou ik je misschien de eer bewijzen je aantrekkelijk te vinden.* Ze keek hem recht aan, sperde haar ogen heel even open en stuurde hem een boodschap terug: *Mocht je willen, eikel.*

De duikers hoefden hun ademautomaten niet eens om te doen, ze lieten zich simpelweg langs de kademuur in het meter diepe water zakken. Binnen een paar minuten hadden ze het lichaam op een opblaasbare brancard gebonden en hesen ze het op het trekpad. Cassie bukte zich om nog een laatste blik op Groenoog te werpen voordat ze hem afdekten.

Water vormde schuim bij zijn neus en mond, en de schouders van zijn donsjas zaten onder het kroos. Ze zag geen uit-

wendige wonden, en door de afwezigheid van een lijkluicht kreeg ze de indruk dat hij waarschijnlijk gisteren pas in het water terecht was gekomen. Waarschijnlijk een onopzettelijke verdrinking.

Ze kwam weer overeind en zag dat de oudere duiker naar haar staarde. 'Vind jij dode lichamen niet eng?' Hij vond het duidelijk maar raar dat ze niet was flauwgevallен en met reukzout bijgebracht moest worden.

Ze haalde haar schouders op. 'Niet echt. Ik zie er elke week een stuk of twintig tot dertig.' Ze genoot even van zijn verwarring voordat ze eraan toevoegde: 'Ik ben obductieassistent. Waarschijnlijk moet ik hem straks ontleden.' Ze draaide zich om om weer aan boord te stappen en hoorde hem nog iets tegen zijn collega mompelen.

'Raar wijf.'

*Tja, daar kon ze niets tegen inbrengen.*

Niet lang nadat de duikers en de politie waren vertrokken – ze was zich eindelijk aan het klaarmaken voor haar werk – klonk er een zelfverzekerde roffel op het dek, gevolgd door een bekende stem: 'Mag ik aan boord komen, kapitein?'

Het was haar vader Callum, met twee bekers koffie. Ze gaf hem een zoen en voelde die tegenstrijdige emoties weer die hij in haar losmaakte. Liefde en genegenheid, ja, maar ook ergernis en zelfs... boosheid. Want vandaag was hij dus kennelijk vergeten dat ze om negen uur op haar werk moest zijn – over een halfuur – en zou ze de koffie onaangenaam snel achterover moeten slaan. Maar ach, hij keek zo ongecompliceerd blij om haar te zien. Waarom voelde ze zich dan zo?

Hun vader-dochterrelatie was niet bepaald gewoon geweest, dat was een feit. Vanaf haar vierde had Cassie van haar

oma te horen gekregen dat haar vader en moeder bij een auto-ongeluk om het leven waren gekomen. Pas onlangs had ze de waarheid gehoord: dat haar vader nog leefde, maar zeventien jaar in de gevangenis had gezeten voor de moord op haar moeder Kath. Inmiddels was duidelijk dat Callum onterecht was veroordeeld, en zijn verzoek om het vonnis officieel te vernietigen werkte zich nu door het juridische systeem heen.

Ze dronken hun koffie in de stuurhut. De zon was doorgekommen en de laag mist boven het kanaal verdampte.

‘Je had een broodje spek voor jezelf moeten kopen,’ zei ze, terwijl ze hem eens bekeek. Hij was een aantrekkelijke man – had de look van een oude rockster – maar te mager voor zijn lengte en postuur. ‘Het is niet goed om op jouw leeftijd ondergewicht te hebben, hoor.’ Callum was nog maar negenenveertig, maar door de lange periode van gevangenschap, deels in een cel met een zware roker, was hij vroeg oud en leed hij aan emfyseem.

Ze gaf hem een papieren zak die ze vanuit het vooronder had meegenomen.

‘Meer pillen?’ vroeg hij met een zwaarmoedige blik.

‘Alleen wat zink voor je immuunsysteem. Slik je de andere supplementen wel?’ Ze hoorde de zeurderige toon in haar stem, maar Callums eetpatroon was vreselijk, hij at bijna alleen maar witte bonen in tomatensaus op geroosterd brood, afgewisseld met afhaalmaaltijden.

Hij salueerde spottend en trok een scheve grijns. ‘Jawel, kapitein. Ik heb laatst zelfs een appel gegeten.’

Ze keken hoe een waterhoentje met haar wild piepende kuikens voorbij zwom. Cassie kreeg de indruk dat Callum over haar moeder wilde beginnen en begon snel over iets anders. ‘Hoe bevalt de daklozenopvang? Hebben ze al werk voor

je kunnen vinden?’ Callum had het huis van zijn familie in Noord-Ierland achtergelaten om een nieuw leven dichterbij zijn dochter te beginnen.

‘O, je weet wel, dat FTSE 100-bedrijf zoekt een CEO, Arsenal heeft nog een aanvaller nodig, maar ik voel meer voor de platendeal met Sony...’ Hij lachte, toonde een gat waar een premolaar hoorde te zitten, en Cassie nam zich voor een tandarts voor hem te zoeken.

‘Ik vind het nog steeds geen fijn idee dat je hier in je een-tje woont,’ zei Callum hoofdschuddend. ‘Weet je dat er vorige week iemand is neergestoken bij de sluis? Ik bedoel, iedereen kan hier ’s nachts zomaar aan boord komen.’

Cassie was blij dat ze hem niets had verteld over haar drijvende bezoeker. ‘Moet je horen, ik mag hiermee in mijn handjes knijpen,’ vertelde ze hem. ‘De gemiddelde huur in Camden is tweeduizend pond per maand. En het enige wat de gemeente me kon bieden was iets in Enfield.’ Vlak voordat haar flatje, iets ten oosten van haar kanaalschip, door de sloopkogel van een ontwikkelaar zou worden neergehaald, was een oude vriend uit haar krakerstijd voor onbepaalde tijd naar Goa vertrokken en hij had haar zijn kanaalschip Dreamcatcher geleend.

‘Camden was vroeger voor de gewone man,’ zei Callum, en opnieuw schudde hij zijn hoofd. ‘Maar nu... al die toeristen! En al die koffietentjes en trendy afhaalrestaurants. Ik had laatst per ongeluk bijna een vega-kebab besteld!’ Hij leek werkelijk geschokt dat zoiets mogelijk was.

Vanuit haar ooghoek nam ze zijn gebogen postuur en grijzende haar in zich op dat eens bijna zwart was geweest, net als dat van haar. Ze vond het nog steeds moeilijk om de grote sterke papa uit haar jonge jeugdherinneringen te verenigen met de realiteit. Misschien was zesentwintig te oud om zo onver-

wachts weer een ouder te hebben – een gedachte waar ze zich vreselijk schuldig over voelde.

Ze stak haar arm uit en pakte zijn knokige hand vast, voelde hoe hij dankbaar in haar hand kneep. *Wat mankeerde haar?* Waarom kon ze niet gewoon gelukkig zijn dat ze weer een vader had, na meer dan twintig jaar als wees te hebben geleefd?

## FLYTE

De korrelige zwart-witbeelden van de beveiligingscamera die op het scherm in de researchkamer werden afgespeeld toonden een jongeman, overduidelijk stomdronken, die 's nachts door een verlaten steeg zwalkte. Brigadier Phyllida Flyte kon aan de natte keien, die door straatlantaarns werden verlicht, zien dat de man zich in het doolhof van steegjes en victoriaanse pakhuizen rond Camden Lock bevond, waar de populaire bars en muziekclubs zaten. De jongeman bleef even staan en draaide zich onvast om toen een oudere man, lang en zwaarlijvig, met een uitgestoken sigaret in beeld verscheen en kennelijk om een vuurtje vroeg. Ze leken in eerste instantie vriendelijk te praten, terwijl de eerste man onhandig naar een aansteker in zijn zak graaide, die hij vervolgens aan de dikke man gaf.

Opeens was er een wirwar van lichamen. Toen het beeld weer scherp werd, had de dikke man de dronkaard in een wurggreep, zijn onderarm rond diens keel, en hij tilde hem half van de grond. De mond van het slachtoffer was op deze afstand niet meer dan een zwart gat. Hij deed een paar kansloze pogingen om de knellende arm weg te halen, maar na een halve minuut zakte hij door zijn knieën en zijn aanvaller liet

hem op de grond glijden. De dikke man keek van links naar rechts, bukte zich en rommelde in de zakken van de man. Een paar seconden later slenterde hij weg zonder achterom te kijken naar het slachtoffer dat verformfaaid als een berg vuil wasgoed op de keien lag.

Hoofdinspecteur Mike Steadman bracht via zijn laptop de beelden terug naar het moment van de aanval.

‘Deze vent, Harry Poppleton, had pech,’ zei hij tegen de leden van het team Zwarte Misdrijven van Camden die zich rond de lange tafel hadden verzameld. ‘Die nekklem veroorzaakte ernstige schade. Hij werd pas na tien minuten gevonden en ligt al een week in coma in Camden General. Dean, wat is het laatste nieuws?’

Brigadier Dean Willets antwoordde: ‘Chef, met een MRI is vastgesteld dat er door de nekklem een bot in zijn keel is gebroken... het, eh...’

‘Het tongbeen.’ Flyte beseftte pas dat ze het hardop had gezegd toen Willets haar vernietigend aankeek. Ze werd knalrood en kon haar moeders afkeurende stem horen. *Ik geloof dat we wel even genoeg van jou hebben gehoord, wijsneus.* Als de nieuweling in het team moest ze oppassen.

‘Het tongbeen, zoals ik dus wilde zeggen,’ ging Willets verder. ‘Volgens de artsen veroorzaakte de breuk een zwelling die zijn luchtpijp afknelde, waardoor hij geen zuurstof meer kreeg. Zijn hersenscans tonen nauwelijks enige activiteit en de familie heeft te horen gekregen dat hij vermoedelijk niet zal herstellen. Het is dus sowieso al poging tot moord en zodra ze...’ Hij draaide een denkbeeldige knop om. ‘... is het moord.’

Flyte weerstond de neiging om met haar ogen te rollen. Dean Willets keek te veel naar Amerikaanse misdaadseries.

‘Dank je wel, Dean.’ Met een onderzoekende blik ging Stead-

man langs de tafel, hij keek iedereen even recht aan. ‘Deze knuffelovervaller, zoals de pers hem al heeft gedoopt, is een gevaar. Heeft hij deze tactiek eerder gebruikt? De camerabeelden tonen maar een deel van zijn gezicht, maar zo te zien heeft hij ongeveer mijn postuur.’ Met een wrange glimlach keek Steadman even naar zijn eigen lichaam. Met zijn ruim een meter tachtig en brede schouders was hij groot, maar niet dik. ‘Dean, kom eens hier. Jij bent een meter tweeënzeventig, zoiets?’

‘Een meter vijfenzeventig, chef,’ zei Willets quasi-beledigd, terwijl hij naar hem toe liep.

‘Ja, die drie centimeter maakt echt het verschil,’ merkte agent Nathan Cassidy – Willets’ trouwste maat – op, en iedereen gniffelde.

‘Oké, zo is het genoeg.’ Steadman fronste zijn wenkbrauwen en kwam overeind. ‘Waar het om gaat is dat je ongeveer even lang bent als het slachtoffer.’

Willets ging met zijn rug naar Steadman staan, zodat deze zijn vlezige onderarm losjes rond Willets’ nek kon slaan en deed alsof hij hem wilde optillen. ‘De man die we zoeken is dus ongeveer even lang als ik – een meter achtentachtig,’ zei Steadman, terwijl hij Willets losliet en in de richting van het scherm knikte. ‘Zijn postuur is vrij opvallend. Phyllida, wil jij met de pers praten? Geef de *Gazette* het beste beeld van de dader dat we kunnen afdrukken, misschien kunnen we op die manier getuigen optrommelen.’

Willets werd als onderzoeksleider aangewezen van Operatie Palmerston – Steadman vond het leuk om operaties de naam van een voormalige premier te geven.

Toen iedereen was opgestaan en naar zijn eigen bureau liep, werd Phyllida in de deuropening even tegengehouden door Steadman.

‘Phyllida, het spijt me dat ik het zo druk heb gehad. Ik wilde je nog vragen of je al een beetje gewend bent?’ Hij hield de deur naar de gang voor haar open – een ouderwets gebaar waar sommige vrouwen zich misschien druk om zouden maken, maar dat zij wel kon waarderen.

‘O, ja hoor, dank u,’ zei ze, al was het eerder een beleefd antwoord dan de waarheid. Ze was de enige vrouwelijke onderzoeker binnen het team dat bestond uit vier collega-brigadiers en drie agenten; de enige andere vrouw was een burgerbeambte. De sfeer was de afgelopen weken voornamelijk beleefd wantrouwig geweest met een vleugje vijandigheid.

Hij keek haar opmerkzaam aan. ‘Het lijkt me niet gemakkelijk om bij een team van mannen te komen die al zo lang samenwerken. Dat was een belangrijke reden om jou aan te nemen, dat weet je toch? Ik wilde de jongensclub opbreken... niet dat je niet bij uitstek geschikt was. Twee opgeloste moordzaken in nog geen jaar tijd bij de afdeling Recherche!’ Hij keek haar met een bewonderende blik aan. ‘Dat is een hele prestatie.’

‘Dank u, chef.’ Haar wangen begonnen te gloeien bij de lovende woorden. Steadman was in de vijftig, maar in tegenstelling tot sommige andere mannelijke agenten van die generatie was hij in staat om vriendelijk te zijn zonder zich onprofessioneel te gedragen. Hij had haar nooit gevraagd of ze een vriend had, had nooit opmerkingen over haar uiterlijk gemaakt of tijdens een gesprek zijn blik naar haar borsten laten zakken.

Bij de deur naar de onderzoekkamer bleef hij even staan, waarna hij zachtjes zei: ‘Luister, Phyllida, ik ben me er terdege van bewust dat ze een... ongeregeld zootje kunnen zijn, maar dat is maar een houding van ze. Je komt er gauw genoeg achter dat het stuk voor stuk goeie politiemensen zijn.’ Hij zweeg even. ‘Afijn, ik wil dat je even naar het mortuarium gaat om

een anonieme drijver te bekijken die vanmorgen uit het kanaal is gevestigd. Ik kreeg een telefoontje van jouw oude baas bij de recherche. Hij komt twee man tekort sinds jij weg bent en had niemand ter plaatse. Er zijn geen verdachte omstandigheden – waarschijnlijk een dronkaard die de pech had in het water te vallen – maar ik heb gezegd dat we bijstand zouden verlenen, zodat hij op z'n minst kan zeggen dat er een rechercheur aanwezig is geweest.'

'Natuurlijk.' Ze glimlachte voortvarend om haar ergernis te verbergen: ze had de overstap naar Zwarte Misdrijven niet gemaakt om de recherche te helpen bij een routineklus.

'Je bent er maar een halfuurtje mee kwijt en daarna mogen zij het verder afmaken,' zei hij vriendelijk, voordat hij aanstalten maakte om te gaan. 'Maak je geen zorgen, je hebt gauw genoeg je eigen moordzaak.'

Ze beseftte dat ze Cassie Raven waarschijnlijk weer zou zien, voor het eerst in vijf maanden. En haar nieuwe baan zou haar in de toekomst ongetwijfeld meer kansen bieden om naar het mortuarium te gaan. Die gedachte leverde een wirwar aan emoties op. En hoewel Flyte een hekel aan wirwar had, moest ze toegeven dat ze verwachtingsvolle kriebels voelde bij het vooruitzicht om het mortuariummeisje met de tatoeages weer te zien.